

ANA IACOV

Au fost și ei cândva copii

Cuviosul David

(1480 - 1575)

Traducerea din limba greacă:

Ilie Stănuș

Ilustrații:

Konstantinos Dimitrelos

EDITURA EGUMENITA

2019

Dacă n-ar fi fost acea adiere răcoroasă, care venea în șoaptă dinspre mare, căldura acelor nopți de august ar fi fost cu anevoie de îndurat în sat.

– Aș fi vrut să știu, murmură Teodora, în timp ce se lupta să-și țină pleoapele deschise, de ce greierii nu obosesc niciodată? Cri, cri, cri, cri, toată noaptea nu ne-au lăsat să închidem un ochi.

Tiptil, nu cumva să-l trezească pe soțul ei, pe preot, se duse și se opri în fața ferestrei deschise.

Acea răsuflare a mării, amestecată cu mirodeniile pământului, veni degrab' să o întâmpine. Teodora își deschise ochii și absorbi setoasă răcoarea brizei.

– Gust sărat, spuse ea, și stătu să osebească miresmele dimineții, dimpreună cu flori din lămâiul nostru și cu vlăstarele de măghiran, pe lângă care cineva trecuse prea aproape de le mișcă, și cu busuioc din ghiveci, mai adăugă ea, și atinse cu degetele-i frunzele busuiocului, care stătea așezat acolo pe fereastră, dinaintea ei.

Peste munții Evviei, ziua începea să se ivească dulce și alene. Cântecul unei păsări, venită de la marginea satului, ajunse la urechile ei, dimpreună cu ciripitul rândunelelor.

Teodora nu se grăbi să plece de lângă fereastra deschisă. Cât timp stătu acolo, privind deșteptarea creației, își trecu degetele prin părul dezlegat și-l împleti, cu mișcări repezi, într-o cosiță bogată. Când termină, o aruncă, dintr-o mișcare, îndărăt peste spate și-și așeză vâlul albăstriu pe cap.

Mergând tiptil în vârful picioarelor, ieși în scurt timp din odaie. Trecu fără zgomot prin micul hol, și se găsi deodată în odaia de-alături. Aici căută la lumina candeliei, ce licărea de sus de pe iconostas, să-și vadă copilașii ce dormeau în pătuțurile scunde.

Și le văzu pe cele două fetițe mici cum dormeau ca niște îngeruși, acoperite până la mijloc cu un cearșaf alb.

Una dintre ele era întoarsă pe partea dreaptă, cu mânuțele la căpătâi, iar cealaltă pe pânțele, cu fața ascunsă în părul bogat.

În cealaltă parte a odăii dormeau băieții. Teodora se apropie.

Picioarele ei călcară, prin semiîntuneric, pe cearșaful ce stătea căzut pe jos. Se plecă încet-încet și-l ridică, și când dădu să-l arunce peste picioarele lor ca să le acopere, văzu că doar unul dormea în locul său, iar celălalt lipsea.

– David, șopti surprinsă, căutând cu privirea perna și colțișorul său. David, spuse din nou, și se întoarse să caute cu privirea în grabă prin odaie. Dar copilul nu era acolo.

Aruncă o privire la fereastră și o văzu prinsă cu rătezul, așa cum o închisese ea cu o seară înainte.

– I s-a făcut cald, se gândi mama, și s-o fi dus afară ca să se răcorească, întinzându-se pe lespeda de piatră.

Deschise ușa cu grijă și ieși în curte.

Primele raze ale zilei luminau cerul. Marea scânteia în depărtarea ei și, ca un covor verzui-argintiu, livezile de măslini se întindeau și ajungeau până dinaintea țărmurilor ei. Teodora scrută în grabă cu privirea.

– David, strigă ea mai tare, și rămase nemișcată ca s'asculte. Dar n'auzea nimic. Nici glasul, nici răsufarea, nici umbletul, nimic.

– Unde s-o fi dus așa de dimineață, vorbi singură, și dădu casei un ocol.

Se duse și până la cotețul care se afla în marginea grădinii. Aruncă o privire și sus în duzi, în care David se căznea să se agate uneori de crengile lor, dar nu ajungea. Îl căută prin grădină și în bazinul de apă.

Deschise și capacul de la fântână și se uită până jos, iar mai apoi îl căută până și în chiupurile¹ cu ulei, care erau în hambar. Dar pe copil nu-l găsi nicăieri.

– Bună dimineața, preteasă, se auzi vocea părintelui din pragul casei. A fost cald și aseară. M-am ridicat azi-noapte de am deschis fereastra de la noi. I-am acoperit și pe copii cu cearșaful, pentru că îi înțepau țânțarii și se scărpinau în somn.

– L-ai acoperit și pe David?, întrebă preteasa și simți cum i se înmoaie picioarele, iar trupul îi tremura tot.

Părintele se duse și se opri lângă fântâna din mijlocul curții.

– Pe toți i-am acoperit, îi răspunse, și dădu drumul ciurii în fântână. Mai apoi, învârtind de roată cu mișcări domoale, o scoase afară, plină cu apă răcoritoare.

– Părinte Hristodul, îngăimă Teodora, și se apropie de el, copilul nu mai e în așternutul său.

– Ce copil?, întrebă părintele surprins.

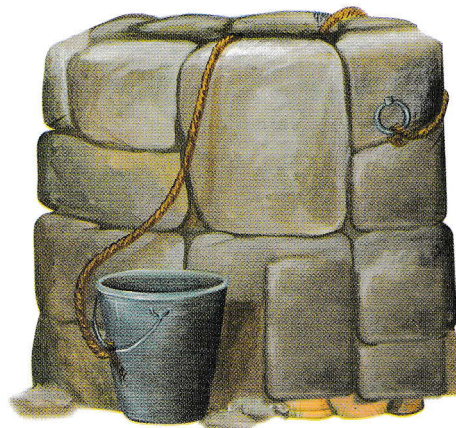
– David, răspunse preteasa.

– Și unde e?

– Nu știu, murmură cu buzele albe ca varul.

– Dar te-ai uitat bine prin casă?

– Nu e nicăieri.

¹ Vas mare de lut ars, în formă de amforă, folosit pentru păstrarea untdelemnului, a murăturilor etc.

– Să ne uităm pe aici prin jur, spuse preotul. Să vezi că s-o fi trezit și-o fi ieșit să se răcorească.

– M-am uitat peste tot, dar nu am dat de el, spuse mama ca pierdută.

– Un copil de trei ani nu are curajul să se ducă prea departe!

– S-o fi ghemuit pe undeva și l-o fi luat somnul. Vino, vino să ne uităm amândoi. Du-te și până la măslinul acela bătrân cu scorbură. Poate că doarme acolo...

Preoteasa coborâse la măsliniș și începu să caute printre măslini strigându-l pe nume.

Părintele se duse la bazin și se uită în apa împuținată, care mai era acolo, nu cumva copilul căzuse în el, dar nu văzu nimic.

Cei doi se întâlniră din nou în fața ușii de la casă.

– Nimic, murmură mama palidă toată.

– Eu îți spun că s-o fi ascuns undeva și l-o fi luat somnul. Nu te neliniști! Nu-i trezești și pe copiii? Ei îi cunosc ascunzătorile și jocurile, și-l vor găsi îndată.

Mama făcu așa cum îi spuse părintele. Îi trezi pe copilași, în așa fel încât să nu-i sperie și îi întrebă dacă știu unde se dusesese David.

– Nu știm, răspunseră somnoroase surioarele lui.

– Poate că s-a dus la căsuța pe care am făcut-o ieri împreună cu ceilalți copii, jos pe țârm, din cedri² și frunze de finic, spuse fratele său, și sări din așternut. David era tare bucuros de mica noastră colibuță.

– Bine, le spuse mama. Este pâine în paner. Puneți și miere și mâncați. Noi n-o să stăm prea mult, spuse, și, făcând părintelui semn cu ochii, ieșiră afară din casă.

– O să vorbesc cu Gheorghe să vină cu mine, spuse părintele. Ne vom duce până jos la mare. Un om nu poate căuta peste tot de unul singur.

---

² Copac care crește în părțile mediteraneene.

